

Ο πολυκύμαντος βίος του γέρ. Διονυσίου Σκιαθίτη

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=95531>]

Στη μονή του Προφήτη Ηλία της Θήρας έχουμε τη συνάντηση δύο ηρωϊκών εξορίστων του Διονυσίου και του Παπουλάκου. Ομόστεγοι οι δύο αγαπητοί αδελφοί συμπροσεύχονται κι αλληλοβοηθούνται κι ενισχύονται. Το έργο των συκοφαντών τους συνεχίζεται για να λαμπρύνει το δικό τους. Οι επισκέπτες της μονής αυξάνουν, τις ημέρες της εδώ παραμονής των δύο τολμηρών ρασοφόρων. Έρχονται για να εξομολογηθούν και να λάβουν άφεση, παρηγορία κι ευλογία. Ο Παπουλάκος τους οδηγεί στο πετραχήλι του Διονυσίου, κάτω από το οποίο θα έσκυψε κι ο ίδιος. Οι διώκτες τους όμως δεν θέλουν τη συνεργασία τους, τους θεωρούν αγύρτες και δόλιους λαοπλάνους και γι' αυτό αποφασίζουν την άμεση απομάκρυνσή τους. Τον Παπουλάκο εξορίζουν στη μονή Παναχράντου της Άνδρου και τον Διονύσιο στη μονή Τατάρνης Ευρυτανίας. Ο πρώτος θα παραμείνει μέχρι του οσιακού τέλους του († 18.1.1861) στην Άνδρο, όπου παρά τις αυστηρές κυβερνητικές διαταγές θ' αναπτύξει κηρυκτική δράση με πλούσιους καρπούς. Ο Διονύσιος τελικώς δε θα μεταφερθεί στην Ευρυτανία, αλλά θα παραμείνει στη Θήρα «επιτηρούμενος αυστηρότερον υπό του Επισκόπου· εάν δε δεν συνετισθή, να μεταβή εις άλλον τόπον, εποπτευόμενης εκ του σύνεγγυς της διαγωγής του!»...

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr

Μετά συνεχή πάντως δεκαετή πλούσια πνευματική δράση και καρποφορία στη Θήρα, έρχεται στην Ύδρα, υστέρτα από πρόσκληση του ναύαρχου Αθανάσιου Μιαούλη, γιού του ήρωα της Ελληνικής Έπαναστάσεως Ανδρέα Μιαούλη. Κέντρο της εδώ ευεργετικής για το νησί εργασίας του, δεν μπορεί να είναι άλλο από ένα μοναστήρι. Φιλοξενείται στο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία κι αργότερα του παραχωρείται το μοναστηράκι του Αγίου Νικολάου, το οποίο ανακαινίζει και καλλωπίζει και γίνεται τόπος αγαπητός για την υδραϊκή κοινωνία, γιατί εκεί εύρισκε τον φιλόστοργο πατέρα, τον ενάρετο ποιμένα, τον διακριτικό πνευματικό, τον αυστηρό ασκητή κι ακάματο λειτουργό του Υψίστου.

Ο λόγιος αρχιεπίσκοπος Σύρου Αλέξανδρος Λυκούργος πληροφορούμενος τη δράση του Γ. Διονυσίου στην Ύδρα ήλθε να τον απαγάγει, για να μη τον προλάβουν άλλοι. Τον έφερε στη Σύρο, όπου τον υποδέχτηκαν με τιμές ως άριστο πνευματικό τους πατέρα και οδηγό. Δεν αστόχησαν στις προβλέψεις τους. Ο ακούραστος Γέροντας με νεανικό ζήλο συνεχίζει κι εδώ τα θεάρεστα έργα του. Κτίζει μονή, που την αφιερώνει στην Αγία Παρασκευή, και γίνεται σύντομα προσκύνημα όλου του νησιού. Ο ωραίος ναός, το σεμνό αρχονταρίκι, τα ταπεινά κελλιά των μοναχών θύμιζαν Άγιον Όρος. Ο ασκητικός βίος του Γέροντα προσήλκυσε την ευλάβεια των κατοίκων που έφθασαν μέχρι εκεί για να εξομολογηθούν και να τον

συμβουλευθούν. Κι εδώ συνέχιζε την καλή του συνήθεια να τελεί αγρυπνία κάθε Σάββατο, με την προσέλευση αρκετών πιστών. «Είχεν ο ευλογημένος -γράφει ο Α. Μωραϊτίδης- την ωραϊαν κλίσιν να κτίζη και να ελεή. Εις χείρας του δεν έμενον χρήματα. Σήμερον είχεν 1000 δραχ. αύριον δεν είχεν ούτε λεπτόν». Εδώ έγινε και η πρώτη συνάντηση του Α. Μωραϊτίδη με τον επιφανή Γέροντα θείο του, ο οποίος τον παρεκίνησε να σπουδάσει.

Τα τελευταία του έτη ο Γ. Διονύσιος θα τα διέλθει ήσυχα στην αγαπητή του γενέτειρα. Θ' αρχίσει ξανά την ανοικοδόμηση νέας μονής, αφιερωμένης στον ζηλωτή Προφήτη Ηλία, στο ναό του οποίου θα ιερουργεί την αναίμακτη θεία Λειτουργία. Παρά τη δύσκολη ανηφορική οδό έφθαναν αρκετοί για να λειτουργηθούν, να παρηγορηθούν κι ενισχυθούν.

Σύστησε πάλι εδώ ένα μικρό αλλά αυστηρό κοινόβιο. Οι μοναχοί του φορούσαν πάντα το κουκούλι τους, ώστε να περιστέλλουν τα βλέμματά τους, συνήθιζε δε να τους δίνει προφητικά ονόματα. Την αγάπη του προς την άσκηση προσπαθούσε να μεταδίδει διακριτικά και στους μαθητές του. Αγαπούσε την αγρυπνία, την ψαλμωδία, τη νηστεία, τη φιλοξενία και τη διδασκαλία. Εργάτης της νοεράς προσευχής, την οποία δίδασκε και στους απλοϊκούς συμπατριώτες του. Μοίραζε κομποσχοίνια κι ελεημοσύνες. Πολλές φορές κατέλυε λάδι μόνο το Σαββατοκύριακο. Στις αγρυπνίες ήταν στύλος ακοίμητος, έψαλλε ο ίδιος «με ένα ιδιαίτερον θρηνητικόν ύφος». Το ναό που θα λειτουργούσε τον ήθελε καθάρo, φωτεινό και στολισμένο. Η ευλάβειά του, η προσοχή του και η κατάνυξη του μέσα στο ναό τον συνόδευαν πάντα και μεταδίδονταν και στη φιλόθεη συνοδεία του. Όσο λιτός ήταν στον όλο βίο του τόσο εγκάρδια πλουσιοπάροχος ήταν στους φιλοξενουμένους του. Η νυκτερινή προσευχή τον γοήτευε και σαγήνευε. Πολύ μικρό μέρος της νύκτας έδινε στην ανάπαυση του ύπνου. Συνήθιζε αυτός πρώτος να κτυπά το τάλαντο, λίγο μετά τα μεσάνυκτα, για την ορθρινή ακολουθία των μοναχών.

[Συνεχίζεται]